

1

Odamın kapısını açtım ve korkunç bir sahneye karşılaştım. Kral Tut'un mezar anıtında dev bir kadın duruyordu. Anıtın tam arkasındaysa, ondan da büyük bir kedi çömelmişti.

“Anna!” diye bağırdım. “Ne yapıyorsun sen burada?”

Arkamdan Sam ve Fred de odaya daldılar.

“Eski Mısır maketlerimizi mahvediyor bu kız,” dedi Fred. Üçboyutlu, ışıklı canlandırma ödevindeki fazlalığı çıkarıp attı. “Öğretmen, ‘Mumya Yapımı’ maketimde bu oyuncağı bulsaydı, hapı yutmuşum.”

Sam, bir başka oyuncağı kaldırdı. “Eminim, ‘Ölümler Kitabı’ rulomda Örümcek Adam’a ve Joe’nun ‘Kral Tut’un Mezarı’ maketinde de Barbie bebeğe bayılırdı.”

“O Barbie değil, Tanrıça İsis,” dedi Anna.

“İsis’in yüksek topuklu pabuçlar giydiğini bilmiyordum,” dedim. “Ayrıca, şu aptal kediyi maketimin yanından hemen uzaklaştırır mısın, lütfen? Mezar odasını yalıyor.”

Anna, kediyi ve bebeğini kucağına aldı.

“Kleo, aptal bir kedi değildir; üstelik, senin aptal mezar odanı da yalamıyordu. Kötü mezar soyguncularının Kraliçe Firavun’un mezar anıtına girmelerini engellemede İsis’e yardım ediyordu.”

“Sen bir baş belasısın,” dedim. “Hem, bu söylediklerin, Eski Mısır hakkında ne kadar az şey bildiğini de gösteriyor. Yalnızca krallar Firavun olabilirdi. Kadınlar asla Firavun olmadılar.”

Kral Tut’un mezar anıtı maketimden kedi salyalarını silmeye koyuldum.

“Evet, oldular işte,” dedi Anna.

“Hayır, olmadılar işte,” dedim, Anna’nın sesinin en sinir bozucu taklidini yaparak.

“Peki, bu kim o zaman?” dedi Anna. Masamdaki kitaplardan birini açtı ve bir resim gösterdi.

Sam gözlüğünü düzelterip, yakından bakmak için eğildi. “Evet, *bu*, Tanrıça İsis. Emin olabilirsiniz; çünkü, başında sandalyeye benzeyen o şey var. Yanındaki hiyeroglifte de aynı taht biçimi yer alıyor. Onun simgesi bu.”

“Firavunlar genellikle, Yukarı Mısır’ın beyaz tacını ya da Aşağı Mısır’ın kırmızı tacını takmış olarak resmedilmiştir –bazen de her ikisini birden takarlar,” dedi Fred, öğretmen edasıyla. Beyzbol şapkasının si-perliğini havaya kaldırmıştı. “Yalnızca en dehşetli Firavunlar, Toronto’nun beyzbol yıldızı Mavi Kargalar’ın tacını takarlardı.”

“Ama ben, iki Firavun tacı giyen bir kadının resmini gördüm,” dedi Anna.

“Bir haftalık harçlığına bahse girerim ki, görmedin,” dedim.

“Bahse girerim ki, gördüm,” dedi Anna. Kleo’yu yere bırakıp, Mısır’la ilgili kitapları gözden geçirdi.

“Ayrıca, benim sıram geldiğinde, kedinin kumunu da temizlemek zorundasın,” diye ekledim.

Sam, parşömen rulosundaki “Yüreğin Tartılması” sahnesinde yer alan Yiyici figürüne birkaç diş daha çizdi; sonra geri çekilip, üç maketi de hayranlıkla gözden geçirdi.

“Tebrikler, Üçlü,” dedi Sam. “İşte, Eski Mısır’a ilişkin üç mükemmel projeyi teslim tarihinden tam bir gün önce tamamladık. Üstelik, hiçbirimiz araştırmamızda yardımcı olması için malum *Kitap*’a başvurmadan söz etmedi bile.”

Fred, Mavi Kargalar şapkasının içini dışına çevirdi ve tersinden kafasına yerleştirdi. “Akıllanıyor olmalıyız.”

“O kadar da değil,” dedi Sam.

“Son maceramızdan beri zaman-sarhoşluğunu üstümden atamadım ben,” dedim. “Ayrıca, içindeki bütün gizli bilgileri ve kuralları öğrenene kadar *Kitap*’ı kullanmayacağıma söz verdim.”

“Hah!” diye bağırdı Anna. “İşte, burada.”

Kleo masaya sıçradı ve yanağını Anna’nın elindeki kitaba sürttü.

“Buldum onu. Her iki tacı da giyen hanımın resmi.” Anna, üstünde sarmal gümüş desenler olan, ince, mavi bir kitap tutuyordu.

Kral Tut’un maket mezar anıtının kesmeşekerden yapılma merdivenlerinde yeşilimsi bir duman belirmeye başladı.

Fred, Sam ve ben hep bir ağızdan, “Hayır!” diye bağırdık. Fred’le ben, *Kitap*’ı kapmak için atıldık. Sam, kapıya doğru atıldı. Tam ortada çarpıştık ve üst üste yere yığıldık.

“Evet, o!” dedi Anna. Kleo’nun başını kaşıyarak, *Kitap*’taki resmi inceliyordu. “Bakın, işte beyaz taç—”

“Mumya olmak istemiyorum!” diye inledi Sam, yoğunlaşan yeşil dumanın içinde.

“–ve işte, kırmızı taç.”

Yoğun yeşil bir duman çiçek gibi açtı, *Kitap*'ı, kız kardeşimi ve kediyi kapladı.

“İşte, yine gidiyoruz,” dedi Fred.

Derken, duman bizi de yuttu ve gittik.

Ama, işler iyice karışmadan önce (biliyorsunuz ki, biz başka bir zamana varır varmaz karışacak), birkaç şeyi açıklamak için bir dakikanızı almak istiyorum.

Her şeyden önce, Joe Dayı'm doğum günümde *Kitap*'ı bana armağan ettiğinde, başıma ne işler geleceğini bilmiyordum. Sonradan ortaya çıktı ki, bu öyle sıradan bir kitap değil, bir zaman makinesiymiş. Onu her açışımızda, bizi başka bir zamana götürüyor. Çok eğlenceli gibi görünebilir. Ancak küçük bir sorun var. Tekrar kendi zamanımıza dönmenin tek yolu, gittiğimiz zamanda *Kitap*'ı bulabilmek. Ve ne zaman böyle bir yolculuğa çıksak, *Kitap*'ın ortadan kaybolmak gibi kötü bir alışkanlığı var.

Kral Arthur'un sarayında, Korsan Kabasakal'ın gemisinde, bir taş devri mağarasında ve bilmek bile